

Отмъщението на ковачето.

Името му бѣше Жанъ-Жанъ, но всички го наричаха Ковачето. То бѣше на деанадесетъ години. Щомъ настъпѣше пролѣтъ, то тръгваше да се скита по полето и хълмоветѣ, весело, безгрижно, като птичка. Презъ лѣтото то се хранѣше съ капини и други горски плодове и спѣше подъ открито небе, на зелената трева.

Ковачето имаше китара. Подъ нейнитѣ звукове то пѣеше приятни пѣсни. Презъ лѣтото му хвърляха пари въ фуражката, а презъ зимата добри хора, като виждаха изпокжсанигѣ му дрехи, го нахранваха съ гореща супа. Презъ нощта тѣ го пущаха да преспи на топло и Жанъ-Жанъ се чувствуваше щастливъ.

Веднажъ, когато бѣше падналъ дебелъ снѣгъ и студътъ бѣше сковалъ рѣкичката, Жанъ-Жанъ, който отъ сутринята се скиташе гладенъ, влѣзе въ двора на единъ замъкъ и захвана на пѣе. Въ това време се отвори единъ прозорецъ, показа се глава и женски гласъ попита нетърпеливо:

— Какво искашъ?

— Студено ми е и гладенъ съмъ, — отговори Ковачето.

— Тукъ нѣма мѣсто за просяци!

— Но, госпожо азъ пѣхъ.

— А сега поиграй! Това ще те стопли!

Очитъ на Жанъ-Жанъ за прѣвъ пѣтъ се напълниха съ сълзи.

Дойде лѣтото. Веднѣжъ Жанъ-Жанъ пакъ мина покрай този замъкъ. Когато навлѣзе въ гора-

та, която заобикаляше замъка и наближи рѣкичката, той чу весели смѣхове. На брѣга на рѣкичката играеха две прелестни дечица: момиченце и момченце. Край тѣхъ седѣше майка имъ и имъ се любуваше.

Жанъ-Жанъ седна всрѣдъ високата трева, задъ зеле-